

Βλέπετε πώς ακριβώς περιπατείτε!

Ζοῦμε πράγματι σὲ ἡμέρες πονηρές, ὅπου τὸ κακὸ κυριαρχεῖ. Καθημερινὰ βλέπουμε νὰ διαστρέφεται ἡ ἔννοια τοῦ καλοῦ, τοῦ ἠθικοῦ, τοῦ ωραίου καὶ νὰ προβάλλεται τὸ κακὸ, τὸ ἀνήθικο, τὸ ἄσχημο. Παραβλέπουμε τὸν ἔμφυτο ἠθικὸ νόμο καὶ μεταβάλλουμε τὴν αἴσθησι τοῦ ωραίου ἀνάλογα μὲ τοὺς ἰδιοτελεῖς σκοποὺς μας. Ποῦ, λοιπόν, πορευόμαστε; Τὰ μάτια μας, ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, ἔπαυαν νὰ βλέπουν καθαρά, ἀφοῦ ὁ καταρράκτης τῆς ἀμαρτίας ἐμποδίζει τὴν καθαρὴ ὄραση. Ἔτσι, ὅλοι μας βαδίζουμε πρὸς τὸ χάος, ἀφοῦ, «τυφλὸς τυφλὸν ἐὰν ὀδηγῇ ἀμφοτέρω εἰς βόθυνον πεσοῦνται» (Μαθ. ιε´ 14). Χρειάζεται, λοιπόν, ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ προσευχὴ ἀπὸ ὅλους μας, σὲ ἐποχὴ μάλιστα ὅπου τὰ οικονομικά, κοινωνικά, πολιτιστικά, ἠθικὰ καὶ ἔθνικα προβλήματα εἶναι αὐξημένα μὲ ἄγνωστη τὴν ἐπιδείνωσι ἢ βελτίωσίν τους. Προσευχὴ καὶ προσοχὴ γιατί βλέποντας οἱ κρατοῦντες ὅτι οἱ πνευματικὲς ἀντιστάσεις τοῦ λαοῦ στὶς ἐνέργειές τους εἶναι ἰσχνές, ἂν ὄχι ἀνύπαρκτες, πολλὰς φορὲς ἐνεργοῦν ἀπερίσκεπτα καὶ ἀλλοιώνουν τὸν πολιτισμὸ μας, τὴν ἑλληνορθόδοξο ταυτότητά μας ὑπονομεύοντας ταυτόχρονα θεσμοὺς καταξιωμένους μέσα στὴν ἱστορία, ὅπως ὁ γάμος καὶ ἡ οἰκογένεια. Ἀλλοιώνοντας ὁμῶς τὶς πατροπαράδοτες παραδόσεις δημιουργοῦν προβλήματα στὸ ἴδιο τό Γένος μας μὲ προεκτάσεις γιὰ δυσοίωνα μέλλον.

Σὲ αὐτὲς τὶς πονηρὲς ἡμέρες, ὅπου τὸ ἦθος θεωρεῖται παρωχημένο, ἡ πίστις περιγελάται, ἡ σωφροσύνη χλευάζεται καὶ ἡ πονηράδα λογίζεται ἐξυπνάδα, ἔρχεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος νὰ μᾶς πεῖ: «Βλέπετε πὼς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ’ ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν» (Ἐφεσ. ε´ 15).

Ἡ μετοχὴ αὐτὴ «ἐξαγοραζόμενοι» τοῦ ρήματος ἐξαγοράζω ποὺ προσδιορίζει καιρὸ, χρόνο, χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο, γιὰ νὰ ὑποδείξει σὲ ἐμᾶς τοὺς χριστιανοὺς τὴν ἐλαχιστοποίησι τοῦ ἄσκοπου χρόνου τῆς ζωῆς μας. Χρόνος ποὺ δὲν εἶναι ἀφιερωμένος στὸν Χριστὸ μας, χρόνος ποὺ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰ ἐντάλματά Του, χρόνος ποὺ δὲν ὀδηγεῖ στὴ σωτηρία μας, εἶναι χρόνος ἄσκοπος. Γιὰ αὐτὸν κάποτε, μετὰ τὴ λήξι τοῦ χρόνου παραμονῆς μας στὴ γῆ, θὰ λογοδοτήσουμε στὸν Θεὸ μας, Αὐτὸν ποὺ μᾶς χαρίζει τὸν χρόνο τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, τοῦ προσταδίου τῆς αἰωνιότητος. Μὴ νομίζουμε ὅτι ὁ χρόνος ποὺ ζοῦμε μᾶς ἀνήκει. Δὲν εἶναι δικὸς μας. Εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ σὲ ὅλους μας, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὴ σωτηρία. Ὅχι γιὰ αὐξηση πλούτου, δόξης, ἀπολαύσεων, ἀλλὰ γιὰ ὀλοκλήρωσι ἀρετῆς μὲ ἔργα ἀγαθὰ, μὲ ἔργα φιλανθρωπίας, ἀλληλεγγύης καὶ ἀγάπης.

Σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ του πάλιν ὁ Παῦλος μᾶς συνιστᾷ τὴν κατὰ Θεὸν ἀξιοποίησι τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας γράφοντας: «Ἴδου νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδου νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β´ Κορ. στ´, 2). Ἡ σωτηρία ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν ἀξιοποίησι τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας. Καὶ αὐτὴ πρέπει νὰ ἐπιτελεῖται χωρὶς παύσεις, γιατί καὶ πάλι κατὰ τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «ὁ καιρὸς συνεσταλμένος ἐστίν» (Α´ Κορ. ζ´, 29), δηλαδή, ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας εἶναι πολὺ λίγος. Αὐτὸ τὸ ὀλιγόχρονο τῆς ζωῆς μας στὴ γῆ τὸ γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν πείρα μας, ἀφοῦ ὅλοι ἀποροῦμε γιὰ τὸ πόσο γρήγορα περνᾷ ὁ χρόνος μας καὶ γιὰ τὸ ὅτι τελικὰ ἡ ζωὴ εἶναι μικρὴ καὶ δὲν μπορούμε νὰ ἐπιτύχουμε ὅλους τοὺς στόχους μας. Βλέπουμε τὸν πανδαμάτορα χρόνο νὰ μᾶς φθείρει, νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω μας καὶ νὰ ἀφήνει ἔντονα τὰ σημάδια τοῦ περάσματός του. Ὅλοι μας ἀποροῦμε βλέποντάς τον νὰ μᾶς στιγματίζει καὶ προβληματίζομαστε γιὰ τὴν ταχύτητά του. Τὸ παρελθὸν συνεχῶς μεγαλώνει, τὸ παρὸν μένει ἄπιαστο, τὸ μέλλον γίνεται παρὸν καὶ παρελθὸν σὲ κλάσματα δευτερολέπτου.

Ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου νὰ ἐξαγοράζουμε τὸν χρόνο αἰτιολογεῖται ἀπὸ τὸ ὅτι «αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσίν». Βέβαια, οἱ ἡμέρες αὐτὲς καθ’ ἑαυτὲς δὲν εἶναι καλὲς ἢ κακὲς, ἀγαθὲς ἢ πονηρὲς, οὔτε τὰ πράγματα εἶναι αὐτὰ καθ’ ἑαυτὰ ἀγαθὰ ἢ πονηρά, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος τὰ καθιστᾷ ἀγαθὰ ἢ πονηρά. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ ἄνθρωπος μὲ τοὺς λογισμοὺς του, τὶς ἐπιθυμίες του, τὶς πράξεις του καθιστᾷ τὶς ἡμέρες ἀγαθὲς ἢ πονηρὲς. Σήμερα, ὅπου οἱ εὐκαιρίες γιὰ τὸ καλὸ εἶναι σπανιότερες ἀπ’ ὅτι στὸ παρελθὸν, ἐνῶ οἱ ἀφορμὲς γιὰ τὸ κακὸ εἶναι πολὺ περισσότερες, ὁ θεόπνευστος λόγος

τοῦ Αποστόλου Παύλου εἶναι ἀποκαλυπτικός. Σήμερα τὸ κακὸ ὄχι ἀπλῶς κυριαρχεῖ, ἀλλὰ διατυμπανίζεται ὡς καλὸ. Καθημερινὰ βλέπουμε νὰ διαστρέφεται ἡ ἔννοια τοῦ καλοῦ, τοῦ ἠθικοῦ, τοῦ ἀληθινὰ ωραίου. Ἡ βία, ἡ ἀνηθικότητα καὶ οἱ κάθε εἶδους ἀμαρτωλὲς ἐξαρτήσεις βλέπουμε νὰ διαφημίζονται παντοῦ, καὶ νὰ ἔχουν ἀποδέκτες ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιά.

Χρειάζεται λοιπὸν ἰδιαίτερη προσοχή, πῶς ἀκριβῶς νὰ περιπατοῦμε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸ. Ἄς προσέξουμε! Μὴν παρασυρόμεθα ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ κόσμου. Μὴν σπαταλᾶμε τὸν χρόνον σας σὲ διασκεδάσεις ποὺ φθείρουν τὴν ψυχὴ μας. Μὴν ἀφήνουμε τὸν ἑαυτὸ σας ἐκτεθειμένο νὰ βλέπει καὶ νὰ διαβάζει ὅ,τιδήποτε προβάλλεται. Νὰ ἀξιοποιοῦμε τὸν χρόνον μας συμμετέχοντας σὲ ἔργα ἀγάπης καὶ διακονίας πρὸς τὸν συνάνθρωπον. Νὰ φροντίσουμε νὰ καλλιεργοῦμε τὴν ψυχὴ μας με πνευματικὴ μελέτη καὶ προσευχή. Νὰ κάνουμε τὴν αὐτοκριτικὴ μας, νὰ ἐξομολογοῦμεθα καὶ νὰ λαμβάνουμε δυνατὲς ἀποφάσεις γιὰ πῶς συστηματικὸ ἀγῶνα στὸ μέλλον. Τώρα εἶναι εὐκαιρία! Τὸ σήμερα εἶναι δικό μας. Τὸ αὔριο εἶναι τοῦ Θεοῦ. Κανεῖς μας δὲν τὸ ξέρει.

Ἄν τὸν χρόνον τῆς πρόσκαιρης ζωῆς μας τὸν ἐκμεταλλευθοῦμε γιὰ ἀπόκτηση ἀρετῆς καὶ σοφίας, τότε ἡ χαρὰ μας θὰ εἶναι ἀνυπέρβλητη, ἀφοῦ θὰ ἔχουμε ἐπιτύχει τὸ ἐφετό, τὴν ἔνωσή μας με τὸν ἄχρονον Θεάνθρωπον Ἰησοῦ, τὴν προσωποποίηση τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σοφίας, τὸν Κυβερνήτη με ἀγάπη τοῦ κόσμου, Αὐτὸν ποὺ «ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα ἐποίησεν» (Ψαλμ. 103, 24). Ὅμως, τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου προκαλεῖ θλίψη βαθύτατη. Θλίψη γιὰ δύο λόγους: Πρῶτα γιὰτὸν δὲν ἐκμεταλλευόμεσθε σωστὰ τὸν χρόνον ποὺ μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ ζήσουμε καὶ ἔπειτα γιὰτὸν οἱ καλὲς στιγμὲς του δὲν ἐπαναλαμβάνονται. Ἐνα μᾶς μένει νὰ πράξουμε. Νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε σωστὰ τὸν χρόνον ποὺ μᾶς ἀπομένει νὰ ζήσουμε ἐπαναλαμβάνοντας τὸ αἶτημα: «Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετάνοιᾳ ἐκτελέσαι παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα».

Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἀξιοποιοῦμε τὸν χρόνον μας με ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, με δικαιοσύνη, με σωφροσύνη καὶ με ἀδιάλειπτη προσευχὴ πρὸς τὸν ἄχρονον Δημιουργὸ καὶ κυρίαρχον τῶν καρδιῶν μας. Μὴ λησμονοῦμε, τὸ τονίζω, ὅτι τὸ τέλος ἐγγύς, καὶ οὐδεὶς αὐτὸ τὸ γνωρίζει. Ἔρχεται ὁ Κύριος, ὅπως ὁ κλέπτης τῆ νύχτα, καὶ κλέβει τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. «Ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ οὕτως ἔρχεται» μᾶς προειδοποιεῖ ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος στοὺς Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. ε' 1-8). Ὁφείλουμε λοιπὸν νὰ ζοῦμε ὡς παιδιά τοῦ φωτὸς καὶ παιδιά ἡμέρας καὶ ὄχι ὡς παιδιά τῆς νύχτας καὶ τοῦ σκότους. Ἄς τὸν ἀκούσουμε τί μᾶς παρωτρύνει νὰ πράττουμε: «Μὴ καθεύδομεν ὡς οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν· οἱ γὰρ καθεύδοντες νυκτὸς καθεύδουσι καὶ μεθυσκόμενοι νυκτὸς μεθύουσιν. Ἡμεῖς δὲ ἡμέρας ὄντες νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας».

Ὁ χρόνος ἀδυσώπητα τρέχει. Ὅλα παρέρχονται καὶ σβήνουν. Ἐνας μόνον μένει στοὺς αἰῶνες. Ὁ Χριστὸς μας καὶ μαζί του «ὁ ποιῶν τὸ θέλημα Αὐτοῦ» (Α' Ἰωάν. β' 17). Ὁ χρόνος κυλάει, ἀλλὰ ἀφήνει πίσω τὰ σημάδια του. Ὁ χρόνος καὶ μᾶς μεγαλώνει καὶ μᾶς μικραίνει. Ὅσο αὐξάνονται τὰ χρόνια τῆς γήινης ζωῆς μας τόσο φθίνει ὁ χρόνος ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα. Ὁ χρόνος καὶ μᾶς φθείρει καὶ μᾶς ἀνακαινίζει. Φθορὰ εἶναι τὸ γῆρας, οἱ ἀσθένειες, οἱ πόνοι. Ἀνακαινισμὸς εἶναι ἡ μετάνοια καὶ ἡ πνευματικὴ ὀριμότητα, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῆς ἡμέρας» (Β' Κορ. δ' 16). Γι' αὐτὸ ἐπιγραμματικὰ ἄς τονίσουμε ὅτι τὸ χθές, ὅσο ἐπαχθὲς καὶ ἂν εἶναι, ὁ Χριστὸς τὸ ἀλλάζει.

Τὸ σήμερα, ὅσο ἀγχώδες καὶ ἂν εἶναι καὶ δύσκολο καὶ ἔμπονο ὁ Χριστὸς τὸ μεταποιεῖ σὲ ἀγῶνα ωραῖο, σὲ ζυγὸ χρηστὸ καὶ ἐλαφρὺ. Τὸ αὔριο, ὅσο θολὸ κι ἂν εἶναι τὸ μετατρέπει Αὐτὸς σὲ ἐλπιδοφόρο. Ἄς εἴμαστε λοιπὸν, ἀδελφοί μου, πάντοτε κοντὰ στὸν Χριστὸ μας, τὴν ὄντως ἀγάπη, καὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μας νὰ μὴ λησμονοῦμε τὰ λόγια τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος, τοῦ πατρὸς Γαβριήλ, ὅτι πρέπει τῆ ζωῆς μας νὰ τὴν θεμελιώνουμε στὸ τρίπτυχο ποὺ ὀδηγεῖ στὴ σωτηρία καὶ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ζῶσα πίστη, βεβαία ἐλπίδα καὶ ἐνεργὸ ἀγάπη. Ἄς εἴμαστε κοντὰ στὸν Χριστὸ μας ποὺ εἶναι τὸ Φῶς καὶ ἄς βαδίζουμε κοντὰ του, ὅσο εἶναι ἡμέρα,

γιατί ἂν Αὐτὸς δὲν φωτίζει τὸν δρόμο μας, μάταια βαδίζουμε στὸ σκοτάδι καὶ «ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδεν ποῦ ὑπάγει» (Ἰωάν. ιβ΄ 35) μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης.

Ἄς προσέξουμε, γιατί σήμερα ὁ Χριστὸς ἔχει φύγει ἀπὸ τὴ ζωὴ μας καὶ δὲν μᾶς φωτίζει. Καὶ δὲν ἔχει φύγει μόνος Του. Ἐμεῖς τὸν διώξαμε μὲ τὴ συμπεριφορὰ μας, μὲ τοὺς ἐγωϊσμοὺς μας, μὲ τὶς ἁμαρτίες μας, μὲ τὴν αὐτονόμησὴ μας. Ἡ ἀπομάκρυνση αὐτῆ τοῦ Θεοῦ μας ἔχει καὶ τὶς συνέπειές της.

Ἔτσι, ζοῦμε σὲ ἓνα κόσμο ταραγμένο. Σὲ ἓνα κόσμο ποῦ ψάχνει νὰ βρεῖ διεξόδους στὰ ἀδιέξοδά του, στὰ τυφλά. Μὴ λησμονοῦμε ὅτι κοντὰ στὸν Χριστὸ μας εἴμαστε ἀσφαλισμένοι, μακρὰ Του νοιώθουμε ἀνασφάλιστοι. Κοντὰ Του εἰρηνεύουμε, μακρὰ Του ταραζόμαστε. Κοντὰ Του ζοῦμε ἡσυχὰ καὶ προοδεύουμε, μακρὰ Του κινδυνεύουμε καὶ ὀπισθοχωροῦμε. Σὲ ἐμᾶς ἀπόκειται νὰ θέλουμε νὰ βλέπουμε πῶς περιπατοῦμε καὶ νὰ ὀδηγοῦμεθα στὴν πρόοδο, στὴν εἰρήνη, στὴ χαρὰ, στὴν εὐημερία, στὴν πνευματικὴ ἀγαλλίαση καὶ στὴν ἐν Χριστῷ καινὴ ζωὴ. Τότε θὰ δείξουμε ὅτι βαδίζουμε ὡς σοφοὶ καὶ ὄχι ὡς ἄσοφοι καὶ ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας θὰ εἶναι εὐλογημένος καὶ στεφανωμένος ἀπὸ τὸν ἄχρονο Θεὸ μας, τὸν στεφοδότη καὶ ψυχοσώστη μας.

Σήμερον τελοῦμε τὸ τετραετὲς μνημόσυνο τοῦ Γέροντος Γαβριήλ. Τοῦ Γέροντος τῆς συμπόνοιας, τοῦ Γέροντος ποῦ γνώριζε νὰ περιπατεῖ καὶ νὰ ἀξιοποιεῖ σωστὰ τὸν χρόνο τῆς ζωῆς του. Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Γέροντος ἦταν λουσμὲνὴ στὸ φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ βήματά του βάδιζαν στὰ ἴχνη Του, στὰ ἴχνη τῆς Ἐσταυρωμένης ἀγάπης. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀποφάσεις του ἦταν ἀποφάσεις σοφίας. Πάντοτε προσηνής, καταδεκτικός, μειλίχιος, συγκαταβατικός, ἔλκυε τοὺς πάντες μὲ τὴν κεντρομόλο δύναμη τῆς πατρικῆς του ἀγάπης. Βάδιζε στὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὅλες του οἱ πράξεις ἦταν φωτεινές. «Σκοτία αὐτὸν οὐ κατέλαβε» (Ἰωάν. α΄ 5).

Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν καταλάβει τὸ σκότος, γιατί αὐτὸς ποῦ βαδίζει στὸ φῶς γνωρίζει καὶ τὸν δρόμο τῆς πορείας του. Ἡ πορεία τοῦ Γέροντος Γαβριήλ ἦταν ρυθμισμένη ἀπὸ τὴν πυξίδα τοῦ οὐρανοῦ καὶ δὲν παρέκλινε οὔτε μοίρα. Γι' αὐτὸ καὶ ἀξιώθηκε νὰ δεῖ πολλὰ πνευματικὰ τέκνα καὶ νὰ χαίρεται γι' αὐτὰ καὶ νὰ καμαρώνει λέγοντας «Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός» (Ἐβρ. β΄ 13). Καὶ τώρα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὡς νοητὸς ἀστὴρ φωτίζει τὸν δρόμο ὅλων μας, ὥστε νὰ βαδίζουμε στὸ φῶς τῆς θεογνωσίας καὶ νὰ μὴν παρεκκλίνουμε ἀπὸ αὐτὸν μὲ τὶς ὀλόφωτες εὐχές του πρὸς τὸν Φωτοδότη πολυέλεο Κύριο. Μᾶς φωτίζει τὸν δρόμο τῆς ζωῆς μαζί μὲ τὸν Ἅγιο Πορφύριο, τοῦ ὁποῦ μὸλις χθὲς ἐορτάσαμε τὴ μνήμη καὶ τοῦ ὁποῦ ἡ ἀγιοκατάξη ἔγινε μία ἐβδομάδα πρὶν τὴν κοίμησιν τοῦ Γέροντος Γαβριήλ, καὶ μαζί μὲ τὸν νεοφανῆ ἐπίσης Ἅγιο Ἰάκωβο Τσαλίκη, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀγιοκατάξη ἔγινε τὴν περασμένη ἐβδομάδα, μία δηλαδὴ ἐβδομάδα πρὶν τὸ σημερινὸ τετραετὲς μνημόσυνο τοῦ Γέροντος.

Εἴθε οἱ εὐχές τοῦ Γέροντος καὶ τῶν Ἁγίων αὐτῶν νὰ φωτίζουν τὸν δρόμο τῆς ζωῆς ὅλων μας καὶ νὰ μᾶς ὀδηγοῦν στὴ σωτηρία.

**Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιος,
Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας**